

Arrest

nr. 161 995 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 25 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CARLIER, die loco advocaat P. NELISSEN GRADE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 december 1977

Op 18 september 2009 trouwt de verzoekende partij met E.H., die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 21 oktober 2011 krijgt de verzoekende partij samen met haar echtgenoot een zoon M.J.H.

Op 26 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van haar echtgenoot E.H.

Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoekende partij op 28 augustus 2015 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen 1, die op 26.02.2015 werd ingediend door: N.(...), B.(...) L.(...) , Nationaliteit: Filipijnen ; Geboortedatum: 20.12.1977 , Geboorteplaats: Makati, Identificatienummer in het Rijksregister : (...) , Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Mevrouw diende op 26.02.2015 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie in als echtgenote van de heer H.(...), E.(...) (...).

De Burger van de Unie kan echter niet genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980. Tengevolge van de beslissing tot weigering van het verblijf van de heer H.(...), dient ook het verblijf van mevrouw te worden geweigerd. De echtgenote kan immers de heer H.(...) niet meer komen vervoegen overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980 gezien hij zelf niet kan genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinéa, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als echtgenote aangevraagd op 26.02.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

2.2 In de synthesesemorie vraagt de verzoekende partij om de huidige zaak samen te voegen met de zaak betreffende haar echtgenoot, wiens zaak ook hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en bekendstaat onder rolnummer X. Zij adstrueert dit als volgt:

"In navolging van artikel 26 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vraagt verzoekster de samenvoeging van huidige zaak met de zaak betreffende haar echtgenoot, de heer E.(...) H.(...), dewelke eveneens hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is gekend onder het rolnummer 'RvV 178 721'.

Beide zaken dienen samen te worden behandeld nu het resultaat van huidige zaak essentieel afhangt van het resultaat in de zaak aangaande de heer H.(...) E.(...). De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in haar motivering van de bestreden beslissing bovendien uitdrukkelijk naar haar beslissing in het dossier van de heer H.(...), nl. tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten."

De Raad merkt op dat de verzoekende partij om de samenvoeging vraagt in de synthesesamenvoeging, wat ze heeft nagelaten te doen in haar verzoekschrift. Naar analogie met artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, mag de verzoekende partij niet voor een eerste maal vragen om zaken te voegen in de synthesesamenvoeging. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet in staat was de samenvoeging te vragen in het verzoekschrift. Gelet op de synthesesamenvoeging en op artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, verwierpt de Raad het verzoek om de zaken RvV X en RvV X samen te voegen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het samenvoegen van de zaken *in casu* niet noodzakelijk is, daar de zaken verschillende bestreden beslissingen behandelen en de verzoekende partijen in deze zaken niet overeenkomen. De zaken zijn met andere woorden niet zo verknocht dat ze in het belang van een goede rechtsbedeling in hetzelfde arrest behandeld horen te worden.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 3, 5 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag)

3.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt in de synthesesamenvoeging:

“De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 20 augustus 2015 schendt artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het familie – en gezinsleven van eenieder. Het bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert voor verzoekster dat zij wordt verwijderd van haar echtgenoot en zoon. De echtgenoot van verzoekster voldoet immers aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden in België en dit op grond van artikel 40, §4, 1° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verweerster weerlegt voorgaande door te stellen dat op 20 augustus 2015 ten aanzien van de heer H.(...) en hun zoon een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen. Aldus dient het hele gezin het grondgebied te verlaten.

De Raad zal wel willen opmerken dat de heer H.(...) tegen deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken terecht hoger beroep heeft aangetekend (gekend onder het rolnummer: RvV 178 721). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft haar beslissing ten aanzien van de heer H.(...) immers op verkeerde gegevens gesteund, zodat het waarschijnlijk is dat deze beslissing zal worden nietig verklaard.

In die veronderstelling heeft verzoekster wel degelijk het recht haar echtgenoot en zoon te vervoegen in België en dit op grond van voormeld wetsartikel. Hier ander over oordelen zou een wezenlijke schending van haar recht op familie - en gezinsleven uitmaken.

Bovendien is de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken disproportioneel. Het belang van verzoekster om in België te blijven met haar gezin en hier hun leven verder uit te bouwen, weegt immers zwaarder door dan het belang van de Belgische staat om uitvoering te geven aan de uitgevaardigde bijlage 20. Dit laatste zou een onherstelbare schade veroorzaken.

Voorts argumenteert verweerster dat verzoekster niet aantoonde dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven buiten België.

Deze hinderpalen zijn er echter wel.

Het zoontje van de heer H.(...) en verzoekster loopt al sinds 1 september school in België (stuk 15).

Het kind (Jongheer M.(...) J.(...)H.(...)) leert momenteel de Nederlandse taal en werkt aan zijn integratie in België. Beide ouders merken dat M.(...) zich thuis voelt in België.

Ook de schoonfamilie van verzoekster woont in België (stuk 9). Verweerster stelt dat verzoekster niet aantoonde met hen een effectief gezinsleven uit te oefenen. Het was niet de bedoeling van verzoekster aan de Raad te laten uitschijnen dat de contacten met haar schoonouders tot op heden tot een minimum waren beperkt. Integendeel, verzoekster wenst de band die er reeds was verder uit te bouwen. Uiteraard heeft deze band zich voor de verhuis naar België vooral ontwikkeld vanop een afstand. Dat er wel degelijk reeds een band van innige wederzijdse gevoelens tussen verzoekster en haar schoonfamilie bestond, wordt aangetoond aan de hand van de foto's en briefwisseling die verzoekster bijbrengt. Deze dateren van een verschillend moment. (stuk 16 + 17)

Het gezin H.(...)-N.(...) heeft echter geen enkele band met Nederland. De heer H.(...) heeft dan wel de Nederlandse nationaliteit, hij heeft zijn hele jeugd in België doorgebracht zodat de Nederlandse nationaliteit slechts geldt als 'titel' en niet als veruitwendiging van de band met het betreffende land. Ook de vestiging in de Filipijnen behoort niet tot de mogelijkheden daar dit voor het kind een te drastische wijziging zou inhouden.

Bovendien heeft het kind het recht in de nabije omgeving van zijn naaste familie in België te verblijven. De artikelen 3,5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag bepalen dat bij alle maatregelen steeds het belang van de kinderen voorop dient te staan. Het verblijfsrecht van verzoekster in België afwijzen heeft de schending van voormelde wetsartikelen tot gevolg. Bijgevolg is het middel gegrond."

3.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 8 EVRM.

Zij betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar belemmert om een band op te bouwen met haar schoonfamilie. Ze zou gescheiden worden van haar zoon, terwijl zij een onvoorwaardelijk recht zou hebben om met hem verenigd te zijn. Haar echtgenoot zou in België verblijven en al haar belangen zouden zich hier afspelen. Zij stelt een integratiecursus gevolgd te hebben, de intentie te hebben zich volledig te integreren en hier een gezinsleven op te bouwen. Ze stelt dat ze in het verleden reeds heeft aangetoond dat zij in staat is een job naar behoren uit te oefenen en dat zij en haar echtgenoot voldoende zelfredzaam zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar Nederlandse echtgenoot, de heer H.(...) E.(...), die voordien, samen met hun zoon, H.(...) M.(...) J.(...), een aanvraag had ingediend als werkzoekende.

Uit het administratief dossier blijkt dat d.d. 20 augustus 2015 ten aanzien van haar echtgenoot en zoon een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (bijlage 20). Hieruit volgt dat niet enkel ten aanzien van verzoekster, doch ook ten aanzien van haar echtgenoot en hun zoon een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Het hele gezin dient derhalve het grondgebied te verlaten, waardoor verzoekster niet aantoont gescheiden te worden van haar echtgenoot en zoon, waardoor zij niet aantoont dat er sprake is van een breuk in haar gezinsleven.

Waar zij verwijst naar haar schoonfamilie, toont zij niet aan met die mensen een effectief gezinsleven te onderhouden dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verzoekster geeft immers zelf aan dat zij de kans moet hebben om een relatie met haar schoonfamilie op te bouwen, waardoor het bestaan van een gezinsleven thans niet wordt weerhouden. Verzoekster toont evenmin aan dat de sociale banden die zij heeft van die aard zijn dat zij vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Bovendien toont zij niet aan dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van hun gezinsleven elders dan in België, waaronder bijvoorbeeld in Nederland, land waarvan haar echtgenoot de nationaliteit draagt. Zij toont evenmin aan dat zij de banden met haar schoonfamilie niet elders kan doen ontwikkelen.

Daar het bestaan van hinderpalen niet wordt aangetoond, toont zij niet aan dat artikel 8 EVRM in casu geschonden werd.

Haar intentie om zich te integreren en om hier werk te vinden, doen geen afbreuk aan voorgaande.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3 De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.1.3.1 Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesememorie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesemorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de synthesesemorie voorzien door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de synthesesemorie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een synthesesemorie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS

13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesememorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesememorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet die de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesememorie neer te leggen *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesememorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

In casu voert de verzoekende partij de schending van de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag voor de eerste maal aan in haar synthesememorie. Deze bepalingen worden niet vermeld nog uitgewerkt in haar verzoekschrift en de verzoekende partij toont niet aan waarom zij deze schending niet eerder kon invoeren. Gelet op het voorgaande is dit onderdeel van het middel, voor zover het betrekking heeft op de artikelen 3, 5 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, onontvankelijk.

3.1.3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt erop gewezen dat dit verdragsartikel bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om

zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurige te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

In casu betoogt de verzoekende partij enerzijds dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot en zoon en anderzijds met haar schoonfamilie die in België woont. Om de gezinsband met haar schoonfamilie te staven, legt de verzoekende partij een attest van gezinssamenstelling voor gedateerd op 9 april 2015. Uit het attest van 9 april 2015 blijkt dat de verzoekende partij bij haar schoonouders in Tervuren woonde, samen met haar echtgenoot en zoon. In de bestreden beslissing en het verzoekschrift wordt echter gesteld dat de verzoekende partij verblijft in Oud-Heverlee. Voorts worden met betrekking tot de schoonzus van de verzoekende partij de volgende bewijsdocumenten neergelegd: een bewijs van inschrijving als zelfstandige in België op naam van haar schoonzus, een bewijs van huwelijksluiting tussen Y.H. en de heer K.L. en een document ter staving van het duurzaam verblijf op naam van mevrouw I.H.. Ook legt de verzoekende partij verschillende familiefoto's voor.

In casu wordt door de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar echtgenoot en minderjarige zoon. De verwerende partij stelt echter dat de echtgenoot en zoon van de verzoekende partij ook het voorwerp uitmaken van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van 12 februari 2016 met nummer 161 993 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van de echtgenoot en zoon van de verzoekende partij. Dit heeft tot gevolg dat het gezin niet wordt gescheiden.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten

zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd ter staving van het gezinsleven met haar schoonouders en schoonzus tonen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan tussen de verzoekende partij en voormelde personen op het moment van de bestreden beslissing. De aanverwantschap wordt aangetoond aan de hand van deze documenten, maar ze vormen niet het begin van bewijs van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een meer dan gewone affectieve band tussen haar en haar familieleden wordt niet aangetoond. Het bestaan van een gezinsleven, zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM, wordt hier niet aannemelijk gemaakt. Daarenboven heeft de verzoekende partij naar eigen zeggen jaren in het buitenland geleefd.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geen begin van bewijs voorlegt dat aantoonbaar is dat zij *in concreto* gedurende de korte tijd van haar verblijf in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Een inburgeringscontract toont op zich niet aan dat de verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Haar inschrijvingsformulier als cursist aan het CVO Leuven dateert van 24 augustus 2015 en haar resultaten van de cursus Nederlands hebben betrekking op een evaluatie in september 2015, dit is van na het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De Raad stelt, gelet op de voorgaande elementen, vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 EVRM evenmin wordt aangetoond. Het middel, met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, is ongegrond.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad –ten overvloede – op dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van de openbare orde. De gemachtigde van de staatssecretaris streeft met de bestreden beslissing dan ook een van de in artikel 8 van het EVRM opgesomde doelen na. De verzoekende partij laat verder na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de immigratiewetgeving een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Ten overvloede wijst de Raad er voorts op dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, haar familieleden met respectievelijk de schoonouders en schoonzus verstoort in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er tenslotte nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met deze familieleden.

3.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 1° van Vreemdelingenwet en van artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“De artikelen 40bis, §2, 1° en 41, lid 2 van de Wet van 15 december 1980 regelen de voorwaarden opdat familieleden van een EU-burger naar België mogen komen voor een verblijf van meer dan 3 maanden.

Verzoekster is gehuwd met de heer E.(...) H.(...), dewelke EU-burger is. Door het huwelijk valt verzoekster onder de omschrijving van artikel 40bis, §2, 1° van de Wet van 15 december 1980.

Verweerster stelt dat in het eerste middel reeds werd opgeworpen dat het verblijfsrecht van de heer H.(...) geweigerd werd, waardoor verzoekster, die haar aanvraag indiende in functie van haar echtgenoot, evenmin kan genieten van een verblijfsrecht. Dat huidige vordering van verzoekster geen betrekking heeft op de beslissing die genomen werd ten aanzien van de heer H.(...), heeft volgens verweerster tot gevolg dat niet verder moet worden ingegaan op het tweede middel.

Verzoekster is het met verweerster eens dat haar aanvraag tot verblijf is ingediend in functie van haar echtgenoot. Om die reden verzoekt zij de Raad dan ook beide zaken samen te voegen.

Immers, indien de heer H.(...) en jongeheer M.(...) H.(...) het recht zouden hebben in België te verblijven (wat in casu het geval is, gelet op de nietigheid van de beslissing d.d. 20.08.2015 van de Dienst Vreemdelingenzaken), dan heeft ook verzoekster het recht haar echtgenoot en zoon in België te vervoegen en hier te verblijven.

Voorts kan verzoekster de documenten voorleggen die overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 15 december 1980 zijn voorgeschreven.

Aldus zijn de voorwaarden, op grond waarvan verzoekster kan genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in België, vervuld. (stuk 13 + 14)

Hoe dan ook zal de beslissing vanwege de Raad in de zaak betreffende de heer H.(...) mede in overweging moeten worden genomen.

Het middels is bijgevolg gegrond."

3.2.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een tweede middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 40bis §2, 1° van de vreemdelingenwet en van artikel 41 van de vreemdelingenwet.

Zij stelt gehuwd te zijn met de heer E.(...) H.(...), EU-burger, waardoor zij valt onder de toepassing van artikel 40bis §2, 1° van de vreemdelingenwet. Haar echtgenoot zou recht hebben op verblijf en zou kunnen aantonen een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor hij een beroep tot nietigverklaring zou hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het eerste middel reeds opgeworpen werd dat het verblijfsrecht ten aanzien van verzoeksters echtgenoot geweigerd werd, waardoor verzoekster, die haar aanvraag indiende in functie van haar echtgenoot, evenmin kan genieten van een verblijfsrecht. 5

Daar huidige vordering geen betrekking heeft op de beslissing die genomen werd ten aanzien van haar echtgenoot, dient hierop niet verder te worden ingegaan. Voor zover verzoeksters betoog hierop wel betrekking heeft, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het tweede middel is ongegrond."

3.2.3 De verzoekende partij verwijst in de synthesesmemorie in hoofdzaak naar haar verzoek om de huidige zaak samen te voegen met de hangende zaak van haar echtgenoot, daar de bestreden beslissing volgt op de weigeringsbeslissing in hoofde van deze echtgenoot.

Zoals blijkt uit punt 2.2. van dit arrest heeft de Raad het verzoek om samenvoeging verworpen. Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar middel niet uiteenzet hoe de aangehaalde bepalingen, met name artikel 40bis, §2, 1° en artikel 41 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). In casu heeft de verzoekende partij nagelaten om het middel voldoende duidelijk te omschrijven. Het tweede middel is onontvankelijk.

3.3 In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

3.3.1 Dit middel was evenwel niet opgenomen in het initieel door verzoekster ingediende verzoekschrift en de synthesesmemorie kan niet worden aangewend om nieuwe middelen aan te voeren. Een synthesesmemorie is enkel bedoeld om de verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, "zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten" (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse

bepalingen (II) waarbij de synthesesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het derde middel is derhalve onontvankelijk.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS